

Z druhého patra našeho činžáku jsem byl dole dřív, než babička zabouchla dveře od bytu. Vyřítíl jsem se na zahradu. Příbytek na jejím druhém konci vypadal opuštěně. Tak kdepak jsi, hafíku?

„Jonáši, jsi jak střelený, počkej na nás,“ brzdil mě táta.

Mohlo mě napadnout, že chce, abychom nového člena rodiny přivítali všichni společně.

„Vím, že sis přál zvířátko,“ pokračoval táta důležitě cestou k výběhu. „Dlouho jsme to s mamkou zvažovali. Nakonec jsme se rozhodli pro mazlíčka, z kterého budeme mít radost i užitek.“

Jako že štěně bude hlídat, aby nás nikdo neukradl? Nemohl jsem přijít na nic užitečnějšího. Táta mě stejně nenechal dlouho přemýšlet.

„Na, puta puta,“ zavolal do prázdného výběhu.

Cože?! Takhle se volá na psa?

„Asi se bojí a je uvnitř,“ vysvětlil táta, vlezl za drátěný plot a zalovil v boudě.

„No tak, neboj se! Tadá, tady je!“

V první chvíli mě napadlo, že mám halucinace. Nebo mi přeskočilo. Tohle přece není pes!

„To je... slepice!“ zahuhlal jsem.

„Česká stříbrná kropenka,“ poučil mě otec nadšeně a strčil mi před nos černobílého kura.

„Hm,“ držel jsem se. „Tak já si jdu skládat to lego.“

Musel jsem rychle pryč. Pokoušely se o mne různé pocity, od smutku až po příšerný vztek. Nevěděl jsem, co zvítězí, a proto jsem se radši klidil.

